

LBRIS

We know
books

Alex Ahndoril

Cheia ascunsă

Titlul original: *Jag kommer att hitta nyckeln*

Copyright © Alex Ahndoril 2023

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEPLER, LARS

Cheia ascunsă / Alex Ahndoril ; trad. din lb. suedeză și note de Daniela

Ionescu. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-80-2

I. Ionescu, Daniela (trad. ; note)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOTĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: februarie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

C.N.I.
CORESI
Tipărit la C.N.I., CORESI S.A.

Alex Ahndoril

Cheia ascunsă

traducere din limba suedeză și note
de Daniela Ionescu

CRIME SCENE PRESS
2025

unu

Julia nu bănuia că în curând se va confrunta cu un caz care îi va cere maximum de efort, un caz pe care era posibil să nu fie capabilă să-l rezolve singură.

Stătea la o masă, luând un prânz târziu în soarele de august pe terasa unei cafenele de lângă hala din Östermalm.

O trotinetă electrică, zăcând printre alte lucruri aruncate sub un coș de gunoi, emitea la răstimpuri un semnal sonor.

În fiecare dimineață, după ce-și termina machiajul, Julia se apleca spre oglindă pentru a-și saluta delicat mama. Avea aceleași sprâncene deschise la culoare și aceiași ochi triști, de un verde-închis, ca și mama ei, buze cărnoase și nasul drept. Când soarele strălucea în părul ei blond, acesta căpăta întotdeauna o ușoară nuanță de roșcat.

În săptămâna care trecuse Julia împlinise treizeci și trei de ani și, de atunci, depășise vârsta la care ajunsese mama ei.

Își luase o zi liberă și rămăsese în pat, cu perdelele trase, citind o nouă teză de doctorat americană cu subiect criminalistic.

Într-unul dintre studiile de caz era vorba despre un glonț care se despicasese la impactul cu o coastă și ieșise din corp lăsând două găuri.

Julia îl rugase pe curier să lase florile trimise de Sydney în fața ușii de la stradă și așteptase până îl auzise plecând. Apoi luase buchetul din casa scării și îl pusese într-o vază.

De fiecare dată douăzeci și cinci de trandafiri roșii.

Asta o bucura, dar încerca să nu răspundă seara când Sidney o suna. Nu voia să plângă, nu voia să-l roage să vină, pentru că știa că ar fi ascultat-o.

Ar fi venit și ar fi consolată-o.

Dar să implore milă era un gând insuportabil. Nu de asta avea nevoie de la el. Iar această revelație fusese adevăratul cadou de ziua ei.

Acum avea un plan, o țintă.

Julia știa că nu va putea niciodată să recapete dragostea lui Sidney, dar acum avea brusc o imagine clară a modului în care vor lucra în viitor, de la birouri separate, luând prânzul împreună și discutând în detaliu fiecare caz până seara târziu.

Un om al străzii își lovi căruciorul supraîncărcat de o schelă și începu să vorbească tare, gesticulând frenetic.

Julia își trecu o șuviță de păr după ureche și continuă să mănânce, chiar dacă, de fapt, se săturase.

Comandase calcan fiert la abur, cu sos olandez, sparanghel galben și capere tocate.

Soarele răzbătea prin transparența vinului rece de Sancerre din pahar, proiectând o pată de lumină pe masă.

Un avion de vânătoare trecu pe deasupra Stockholmului.

Julia lăsă tacâmurile jos, își acoperi discret urechile până când hurelul se domoli și făcu un efort să nu privească în sus, spre dărele albe de pe cer.

Așteptă o clipă, oftă gândindu-se la comportamentul său bizar și își luă telefonul. Începu să treacă în revistă programul din săptămâna aceea, cu întâlnirile de monitorizare și exercițiul de securitate împreună cu Departamentul de Fizică a Spațiului și a Plasmei de la KTH¹.

1 - Prescurtare de la Kungliga Tekniska Högskola (Școala Superioară Tehnică Regală).

Doi bărbați de vreo treizeci de ani, purtând costume cambrate și pantofi eleganți perfect lustruiți, stăteau la masa alăturată, fiecare cu un pahar de bere în față.

Cu coada ochiului, Julia observă că unul dintre ei îi căuta insistent privirea.

Își puse telefonul mobil în geantă, îi făcu semn chelnerului și, în timp ce plătea, întâlni ochii albaștri, strălucitori ai bărbatului. El îi susținu privirea și îi zâmbi atât de jucăuș și curtenitor încât Juliei îi fu imposibil să nu-i răspundă și ea cu un zâmbet.

Își luă bastonul argintiu, sprijinit de celălalt scaun, se ajută de el ca să se ridice în picioare și văzu cum bărbatul roșește și își întoarce capul.

Julia părăsi terasa, traversă piața și intră direct pe Storgatan.

Din anumite unghiuri era frumoasă și se întâmplase de ne-numărate ori să flirteze cineva cu ea, pentru ca apoi să se retragă atunci când lumina se schimba sau când părul îi lăsa obrazul descoperit.

Julia glumea câteodată pe seama acestor situații, dar, în secret, spera mereu să aibă parte și de o altă reacție de la persoana care îi vedea bastonul sau cicatricea de pe față.

Era încă tânără și avea nevoie să se îndrăgostească din nou.

După ce se reculese un moment în umbra din fața bisericii, își continuă drumul până în Styrmansgatan, la numărul 15.

Pe ușă era înșurubată o plăcuță de alamă pe care scria „Stark – Agenție de detectivi particulari”.

Julia își sprijini de perete bastonul special comandat. Cu mânerul său ergonomic, acesta fusese turnat dintr-o singură bucată, dintr-un aliaj de titan, și apoi prevăzut cu un dop de amortizare din cauciuc negru în partea de jos.

Găsi cheile, descuie ușa, intră și dezactivă alarma.

În oglinda din hol, cicatricea ei părea desenată cu un creion alb: o linie verticală pe o parte a feței, pornind de la frunte,

trecând prin vârful sprâncenei drepte și ajungând până la linia bărbiei.

Aerul răcoros din birou mirosea a mobilă veche din lemn, a cărți și piele.

Julia își puse geanta pe birou, deschise ferestrele cu șprosuri care dădeau spre curtea cu verdeață luxuriantă, se duse în bucătărie și își făcu un espresso dublu.

Se numise Julia Mendelson în cei șapte ani cât fusese căsătorită cu Sidney. Însă, după divorț, preluase din nou numele de familie al tatălui ei, Stark, care putea fi urmărit în timp până la strămoșul lor, soldatul Lars Stark, născut în 1761.

În golul lăsat de Sid, având sentimentul copleșitor că întreaga ei viață era o mare greșală, a decis să renunțe la slujba de grefieră la Tribunalul Districtual din Stockholm, care o ajutase să descopere că avea un talent deosebit de a citi oamenii. Cu fiecare proces la care asista se enerva din ce în ce mai tare în fața incompetenței instanțelor de judecată de a ajunge la adevăr.

Funcția ei de grefieră nu îi permitea să se ridice și să vorbească, chiar dacă înțelegea întotdeauna ce se întâmplase și de ce se produsese infracțiunea.

Pe lângă o minte logică bine antrenată, Julia avea capacitatea de a se concentra extrem de intens în anumite ocazii.

Când se întâmpla acest lucru, simțea că timpul încetinește, că se află în fața morții și a eternității – iar în aceste momente speciale observa detalii și expresii faciale care celor mai mulți le scăpau.

Desigur, nu era o abilitate supranaturală, ci era pur și simplu legată de sensibilitatea ei psihologică.

Cu mult timp în urmă, înainte de a-l întâlni pe Sid, întreaga ei existență fusese zdrobită, spulberată ca un pahar de vin scăpat pe o podea de piatră, iar după ce cioburile se lipiseră la loc, nimic nu mai fusese la fel.

Majoritatea lucrurilor se înrăutățiseră, dar nu chiar toate, obișnuia să-și spună ea.

Poate că acel gând era doar o încercare de a se consola, o încercare de a găsi un sens în toate lucrurile care, pentru ea, nu aveau nicio logică.

Se simțea bine în postul de grefieră, dar, după divorț, începuse să viseze să devină inspector la secția de poliție din Norrmalm², la fel ca Sidney, deși știa că Academia de Poliție nu o va accepta niciodată.

Corpul ei avea instrucțiuni de funcționare mult prea complicate.

Așa că își deschisese propria agenție de detectivi.

Cazurile cele mai frecvente erau simple infidelități, verificări ale trecutului cuiva care solicita o slujbă sensibilă, suspiciuni de furt dintr-o companie – dar ocazional apărea și câte un caz care îi solicita toate abilitățile analitice.

Julia își luă ceașca de cafea și se întoarse în birou, aruncând o privire la ceasul de mână vechi și zgâriat.

În depărtare se auzea zgomotul unui ciocan pneumatic.

Porni computerul și era pe punctul de a se așeza la birou, când se auzi soneria.

Se uită în agendă. Nu avea nicio întâlnire programată la acea oră. Cu toate acestea, luă bastonul, se duse în hol și deschise.

Un bărbat înalt, de vreo cincizeci de ani, cu părul alb, aștepta pe trotuar. Purta un treni bej peste un sacou bleumarin, pantalonii de costum de culoare deschisă și pantofi maro.

– Bună ziua, mă numesc Per Günter Mott... Nu am programare, dar... m-am gândit...

Tăcu și își trecu prin păr o mână care tremura.

– Despre ce este vorba? întrebă Julia.

2 – District al Stockholmului.

- Mă gândesc să apelez la serviciile tale, dacă...

- Intră, Per Günter.

- Spune-mi PG.

- Poți să-ți lași haina aici.

Julia se îndepărtă ca să-i facă loc. Avea o mare problemă cu orice fel de atingere, să simtă pielea altcuiva pe propria piele îi provoca atacuri de panică.

Bărbatul păși peste prag, se uită în jur și apoi își scoase trenciul subțire.

Era slab și avea ceva ca de băiețandru fragil, ca și cum încă nu ar fi descoperit că îmbătrânise.

Julia îl conduse în birou și îl rugă să se așeze pe canapea.

Vestonul bărbatului era șifonat la spate, semn că stătuse mai multe ore în tren sau în mașină.

- O ceașcă de cafea? Un ceai? Apă? întrebă ea.

- Mulțumesc, e în regulă.

- Doar spune-mi dacă te răzgândești.

Julia îi văzu privirea rătăcind prin cameră și înțelese că se reculegea înainte de a începe să vorbească.

- Înainte să trecem la subiect, trebuie să știu dacă ai obligația să păstrezi secretul profesional, spuse el inspirând adânc.

- Confidențialitatea totală se aplică indiferent dacă mă angajezi sau nu.

- Deci nu ai voie să spui nimănui ce ți-am spus sau ce ți-am arătat?

- Nu, nu am voie.

El bătu scurt cu degetele pe brațul canapelei.

- Nici măcar poliției?

- Nu, răspunse ea calm.

doi

Julia luă stiloul și blocnotesul de pe birou și se așeză în fotoliul din fața bărbatului. Fruntea lui începuse să strălucească de transpirație și ea văzu că mâna îndreptată spre buzunarul interior al sacoului îi tremura.

- Bine, uită-te la poza asta, spuse el, punându-și telefonul pe masă în fața ei.

O senzație vizibilă de stres îl copleși în timp ce ea luă telefonul și se uită la o fotografie făcută la ora 23:25 în noaptea precedentă.

Telefonul era setat astfel încât să nu afișeze locul unde fusese făcută poza.

Blițul aparatului lumina un bărbat prăbușit pe o podea de beton, lipit de un perete de cărămidă, cu mâinile legate ținute pe genunchi.

Cămașa în carouri i se ridicase de pe abdomenul proeminent, iar pantalonii îi erau încrêțiți în zona inghinală. Capul îi era ascuns într-un sac de iută. O parte a acestuia era îmbibată de sânge, care se scursese pe pieptul și pe abdomenul bărbatului până jos, între picioarele desfăcute. O baltă mare și întunecată se întindea pe podeaua de sub el.

Din cauza neclarității fotografiei, era greu de spus dacă sângele începuse să se coaguleze sau nu.

– Am găsit fotografia asta de dimineață, printre celelalte poze din telefon, spuse PG. Nu știu cum a ajuns acolo... De aceea am venit, am fugit direct aici, nu puteam să stau acasă cu...

Vocea i se frânse și el înghiți în sec, în timp ce își ștergea stropii de transpirație de pe buza superioară.

– Cine este acest om? întrebă Julia.

– Nu știu și nici nu vreau să ghicesc, chiar nu înțeleg nimic, spuse el, împreunându-și strâns mâinile.

– Nu ai nicio idee? Fotografia a fost făcută aseară, chiar înainte de miezul nopții.

Fața lui PG era palidă și îndurerată.

– Eu sunt... se întâmplă să mai beau câteodată... și uneori, când beau, beau cam prea mult.

– Ok.

– Atât de mult încât am lacune de memorie, multe ore dispar fără să știu ce am făcut în ele.

– Și asta s-a întâmplat ieri?

– Poate pentru că am luat cincizeci de miligrame de Atarax³ la prânz, ceea ce este destul de prostesc dacă bei alcool... Dar nu mai rezist cu toate adunările noastre de la firmă, spuse Per Günter Mott, frecându-și obrazul. În orice caz... mă tem, după cum îți poți imagina, că eu am fost cel care i-a făcut rău.

– Obișnuiești să devii violent, PG?

– Nu, nu cred... Adică, am multe defecte, fac multe greșeli, dar nu sunt violent, nu am fost niciodată până acum, din câte știu eu.

– Există vreun semn că i-ai fi făcut rău acestui om?

– Ce fel de semn?

– Stropi de sânge, urme pe corpul tău ca după o luptă, haine rupte...

3 – Medicament anxiolitic.

– Nu, nimic de genul ăsta, dar... Adică poza, e poza mea, în telefonul meu... I-am arătat-o soției mele și mi-a spus că ar trebui să mă duc direct la poliție... Poate că așa ar fi corect, dar am venit, în schimb, aici... Aș vrea să te angajez și să aștept ancheta ta înainte de a mă hotărî ce să fac.

Julia simți cum stomacul începe să-i fremete, ca și cum s-ar fi aflat într-un moment de imponderabilitate. Inima îi bătea mai repede. Se uită în jos la ceasul de mână care aparținuse tatălui ei, văzu strălucirea luminii din tavan în sticla zgâriată și secundarul roșu încetinind.

Tic ... tic ... tic.

Secundarul începu să se miște din ce în ce mai încet, apoi se opri tremurând. Umbra lui se întindea ca un fir cenușiu pe cadran, curbându-se în sus, spre cifra romană „nouă”.

Își ridică încet ochii și își privi viitorul client printre particulele de praf care pluteau în aer.

Cutele orizontale de pe fruntea lui se adânciseră.

Părul alb îi era tuns scurt și pieptănat cu cărare într-o parte. O vânătaie îngălbenită se bănuia sub un ochi, de parcă și l-ar fi frecat prea tare.

Bărbia îi tremura ușor, dar își ținea gura închisă ca să dea impresia de calm.

– Ce ai de gând să faci? se auzi întrebând.

– Soția mea a fost foarte șocată când i-am arătat poza... Știe că nu aș fi în stare să omor o altă ființă, n-ar fi posibil.

– Nu, șopti Julia, gândindu-se la tonul resemnat al ultimei lui fraze.

– Dacă vei constata că eu am fost cel care i-a făcut rău aceluia om, îmi voi accepta pedeapsa, spuse el, privindu-și încheietura mâinii stângi.

Ea îi urmări privirea și văzu cele două tendoane paralele proeminente și vasele de sânge albastrui care străluceau prin pielea

palidă și se întrebă dacă se gândise cumva să-și ia viața în cazul în care ar fi fost găsit vinovat.

– Pedepsa? repetă ea.

Corpul ei își recăpătă greutatea, iar secundarul începu din nou să înainteze. El își trase ușor mâneca în jos și o privi.

– Da, așa cred... Dar, în același timp, nu vreau să fiu pedepsit pentru crima altcuiva... De asta nu m-am dus imediat la poliție... Fac parte dintr-o familie destul de cunoscută, cel puțin în Sundsvall și în domeniul forestier... Suntem vechi patroni forestieri, proprietari ai Mannheimului.

– Parcă am auzit, spuse ea.

– Da, asta...

Ea își deschise geanta și își puse mânușile subțiri din piele, deoarece înțelese că el nu avea de gând să parcurgă contractul pe care urma să i-l înmâneze. Era convinsă că PG îl va semna fără să stea pe gânduri și că apoi va dori să-i strângă mâna. Era evident că avea de-a face cu un om de afaceri obișnuit să încheie înțelegeri rapide, care nu suporta să stea cu această sabie a lui Damocles deasupra capului.

– Ai venit tocmai din Sundsvall ca să mă angajezi, spuse ea rar.

– Am citit despre cazul cu „copiii de porțelan”.

– Ah, da.

În urmă cu doi ani, Julia rezolvase un caz larg mediatizat. După aceea începuse să curgă cu comenzi bine plătite și prestigioase. În scurtă vreme se mutase din apartamentul ei cu două camere din Farsta⁴ la actuala adresă exclusivistă.

Făcuse un împrumut la bancă și cumpărase biroul și o locuință adiacentă, cu intrare proprie din scara comună.

4 – Cartier de la periferia Stockholmului.

– O ultimă întrebare, doar ca să înțeleg mai bine, spuse ea. Unde s-a aflat telefonul în noaptea aceea?

– L-am lăsat în sufragerie – aseară am avut o cină mare, cu toți partenerii.

– Și crezi că l-ar fi putut folosi altcineva?

– Sper că da, răspunse PG încet.

– Pentru că nu ai nevoie de codul unui telefon pentru a face o fotografie, continuă ea.

– Exact asta încearcă să spună și soția mea, dădu el din cap.

– Ai vreo idee ce fel de investigație ai vrea să fac?

– Dacă este vorba de o crimă, trebuie să știu cine este criminalul, chiar dacă se va dovedi că sunt eu... În caz contrar, trebuie să știu de ce se află poza asta în telefonul meu.

– Înțeleg.

– Desigur, sper că sunt nevinovat, că totul este doar o greșeală... și că persoana din fotografie nu este vreo cunoștință... Dar trebuie să știu despre ce este vorba.

– Deci, vrei să aflu adevărul, spuse Julia și îl văzu strângând o clipă din maxilare.

Julia se ridică, se îndreptă spre birou și scoase un model de contract din sertar, îl puse într-un dosar de plastic cu sigla agenției într-un colț și îl așeză în fața lui.

– Îți sugerez să citești contractul – este unul standard – și să revii dacă vrei să încep o investigație.

– Nu e nevoie să-l citesc, spuse el, scoase un stilou, trecu la ultima pagină și semnă. Povestea asta nu poate aștepta, aș vrea să vii mâine la Mannheim, dacă este posibil.

– Mâine?

– De preferat... Dacă este posibil, repetă el.

– O să încerc.

– Toți cei care au fost la cină vor fi acolo.